

## Žalne pesmi preroka Jeremija ob jeruzalemskem mestu.

## I.

Aleph.<sup>1)</sup>

O kakó samevaš mesto,  
Nékdaj ljudstva šumen kraj!  
Národov gospó nezvesto —  
Tožno vdovo gledam zdaj.  
Njo, kraljico pokrajín,  
Ptuj za davek tirja sin.

## Beth.

Joka se in joka v nóči,  
Z lica ji tekó solzé;  
Najti dragega ni moči,  
Da tolaži ji srcé.  
Vsem prijateljem v posmeh,  
Vzbujá črt pri vseh ljudeh.

## Gimeí.

Plah se je preselil Juda,  
Robstva se in stisk bojéč,  
A srcá si ni zacelil,  
Miren ni med ptujci več.  
Nanj je krut sovražni zbor  
Planil v tesnem dolu gor.

## Daleth.

Pota tožijo prostrta,  
Ker slavilcev v Sijón ni.  
Vrata so mu v prah podrta,  
Milo svečenik ječi.  
Temna krila so devic,  
Sijón plaka mračnih lic.

## He.

Glavo dvignil je sovražnik,  
Zoprniki bogaté;  
Saj Gospod ji ni toláznik  
Radí mnogih grehov njé.  
Okovan otrók — gorjé! --  
Pred stiskalcí v sužnjost gré.

## Vau.

O lepote tvoje zarji,  
Hči sijonska, ni sledú;  
Kakor ovni so vladarji  
Paše željni brez mirú,  
Malosrčni in slabí,  
Preganjalec jih podí.

## Zain.

V dobo stisk, pregreh, sladnosti  
Vtaplja se Jeruzalem,  
Kterih je prebil zadosti,  
Kar sovražnik biva v njem.  
Ljud ga videl poln je zmot,  
Rogal slavlju se sabot.

## Heth.

Rod njegov se v robstvo tira,  
Ker pred Bogom je grešil;  
Smeši vsak ga in prezira,  
Ki ga je poprej častil;  
Zroč sramoten položaj,  
Vzdihá on, strmi nazaj.

## Theth

Noge mu nesnažnost krije;  
Mislil ni na konec svoj.  
V brezno pal je, kjer ne sije  
Mile mu tolažbe soj.  
Dvignil se sovrag je: Bog,  
Težo mojih glej nadlog!

## Jod.

Roko je sovražnik stegnil  
Vse odvzet, kar mu ljubó.  
Mesto vidi, da pribegnil  
Zarod je v Tvoj hram drznó,  
Kteremu je rekel sam,  
Naj ne stopi v sveti hram.

## Kaph.

Ljudstvo njéga vzdihá, gine,  
In po kruhu hrepeni,  
Vse so dali dragotiné,  
Da se okrepé z jedmí.  
Bog, ozri se in poglej,  
Káko ničev sem odslej!

## Lamed.

O pomisli duša vsaka  
In postoj, ko mimo speš;  
Je-li bol katera taka,  
Kakor jo na méni zreš?  
V jeze dnéh je Bog dejal,  
Kakor trtje me obral.

<sup>1)</sup> Alef, Beth itd. se imenujejo črke hebrejske abecede, po kateri se vrsté žalne pesmi.

**Mem.**

Ogenj je poslal, ki segel  
Pokoršč mi je v kosti;  
Mrežo nogi je prepregel,  
Da obrača se, beži.  
Hôtel je, da sem tamán,  
Tožen, zapuščen ves dan.

**Nun.**

Jarem grehov moj vzbujeni  
V rokah je njegovih zvit,  
Naložen na rame meni;  
Oslabljen sem in pobit.  
Dal me v roke je Gospod,  
Da ne pridem sam odtod.

**Samech.**

Vzel mi siné je češčéne,  
Moč mi njihovo zavrl,  
Čas poklical zoper mene,  
Vse izvoljence zatrl.  
Zmela Judi hčer kot sok  
Sila je Njegovih rôk.

**Ain.**

Tožim torej zdaj s solzámi;  
Kdo mi potolaži jók?  
Vzdihovati mi je sami  
Porodniči brez otrok,  
Rosni od obilih srag,  
Ker premagal je sovrág.

**Phe.**

Sijon stéga roke svoje,  
A tešitelja ni zanj  
Bog pozval je vražne roje,  
Da prežé okoli nanj.  
Grad Jeruzalem stoji  
Ves zamoke! od krvi.

**Sade.**

Vse pravice vir Gospod je,  
Jaz upornik sem pred njim.  
Poslušajte vsi narodje  
In poglejte, kaj trpim.  
Mojih zbor sinov, hčeri  
Zre v temino sužnjih dnij.

**Qoph.**

Zval prijatelje sem svoje  
A prevarali so me.  
Svečenike, starce moje  
Smrt pobrala mi je vse,  
Ko jedij so si iskali,  
Da bi dušo okreščali.

**Reš.**

V meni glej srcé drhteče,  
Stisko mojo glej, o Bog!  
Duša v prsih mi trepeče  
Poln bridkostij sem in tog.  
Po deželi meč divjá  
Ljudstvo smrt mori domá.

**Šin.**

Čuli so me, da vzdihujem,  
Nihčé me ne teši, Bog.  
Vsi sovrági se na ptujem  
Mojih veselé nadlog.  
A pripravil bodeš dan,  
Ki mi bol zacéli ran.

**Thau.**

Zlò se njih Ti razodéni  
Vse potrgaj ž njih, kot s trt,  
Kot si se obral na méni  
Maščevaje greha smrt.  
Tožen je srcá izraz,  
Mnogo namreč vzdiham jaz.

Anton Medved.

**Večerno zvonjenje.**

|        |                                  |                                       |                                    |
|--------|----------------------------------|---------------------------------------|------------------------------------|
| V      | ečerno zvonjenje po pláni zvení, | Kakó je bil srečen! . . . A časi hité | Večerno zvonjenje po pláni zvení,  |
|        | V ptujini je potnik poslušá,     | Večernega nékoč zvonjenja             | V ptujini je potnik poslušá,       |
| In     | bolj ko poslušá, srcé mu drhtí,  | Nakrát ni umelo več njega srcé,       | Zakaj ob teh glásih srcé mu drhti, |
|        | In v prěšlost zataplja se duša.  | Objeto od strastij življenja . . .    | In v prsih trepeče mu duša?        |
| V      | domovju ob matere krilu nekđaj   | Nad dušo mu visel bridkosti oblak,    | Ob mátere krilu je dete nekđaj —   |
|        | Zvonjenje je slušal tajinsko:    | In val jo zalíval je zdvojá —         | O, sládkí, presládkí spomini,      |
| Takrát | ob zvonjenju pošíljaló v raj     | Tedáj je napótil po svetu korak,      | Vi zopet odklépate pótniku raj,    |
|        | Molitev srcé je detinsko.        | Tam mórda dobóde pokoja . . .         | Vi njega ste lek bolečini!         |

Da bil je nesrečen, to znal je samó,  
Zakaj, to biló mu neznano,  
A zdaj se odpira mu duše okó,  
Zdaj srčno zacéli si ráno!

Večerno zvonjenje po pláni zvení,  
Zamaknjen je potnik poslušá,  
Iz prsij molitev mu k nébu kipi,  
In zopet je — mirna mu duša . . .

Mih. Opeka.